

РЕШЕНИЕ

№ 6444

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6871** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., чрез процесуалния си представител юрк. С., срещу решение № 20127110 от 30.05.2021 г., постановено по НАХД № 857 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 131 – ви състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-007150/29.12.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма], в качеството му на работодател, на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ), е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 3000 лева, за нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Посочва се, че съдът неправилно е решил, че по делото не е доказано осъществяването на състава на нарушението от страна на наказаното дружество. Не е отчетен фактът, че дружеството не е представило в хода на съдебното следствие пред първостепенния съд, двустранно подписан екземпляр от

трудова договор, сключен с М. Г. на 03.02.2020 г. От това обстоятелство и всички приобщени по делото доказателства следва изводът, че се касае не само за представяне на „проект за трудов договор“ по време на проверката, а за липса на съгласие между страните по основни елементи на трудовото правоотношение. Трудовото правоотношение е съществувало само фиктивно, „необлечено“ в предвидената форма за действителност. Нарушението, според касатора, е формално и е осъществено на 03.02.2020 г., когато въпреки липсата на насрещно волеизявление на работника, работодателят е съставил трудов договор, а впоследствие е подал и уведомление до ТД на НАП за възникнало трудово правоотношение. Деянието е квалифицирано правилно, като такова по чл. 62, ал. 1 КТ. Подчертава се, че законодателят е приел, че нарушението на КТ, свързано с неключване на трудов договор, за укоримо деяние с висока степен на обществена опасност. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно решение и вместо него по същество на спора да бъде потвърдено НП 22-007150/29.12.2020 г.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. М., която поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма], редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

В периода от 05.11.2020 г. – 07.12.2020 г. служители на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. извършили проверка за спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма], в качеството му на работодател, по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ. В хода на проверката бил представен трудов договор № 9/03.02.2020 г. между дружеството, в качеството на работодател, и лицето М. Г., за наемане на последния, който носел подпис единствено на работодателя, но не и на посочения работник. След служебно извършена проверка се установило, че в ТД на НАП – С., на 03.02.2020 г. е подадено уведомление по чл. 62, ал. 3 КТ за сключен трудов договор с лицето.

Видно от представения с жалбата пред СРС трудов договор № 9/30.01.2020 г. между същите страни е налице договор с идентично съдържание, подписан както от работодателя - [фирма], така и от работника М. Г..

Резултатът от проверката бил отразен в Протокол за извършена проверка с изх. № ПР2032014 от 07.11.2020 г., връчен на представител на дружеството. Въз основа на установеното в хода на проверката, на 07.12.2020 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-007150, като от правна страна нарушението било квалифицирано като такова по чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ. Въз основа на така съставения АУАН е издадено атакуваното НП. Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да отмени издаденото НП. Посочено е, на първо място, че в процесния случай не е доказано твърдението, че е налице трудово правоотношение, към което да намери приложение изискването на чл. 62, ал. 1 КТ за сключване на договор в писмена форма. Според съда, наказващият орган се е позовал на представения проект на договор и подаденото уведомление до ТД на НАП, но тези документи, съставени едностранно от работодателя сами по себе си не показват, че

действително е възникнало трудовото правоотношение. От друга страна, съдът приема, че ако въз основа на представения с жалбата екземпляр от трудов договор от дата 30.01.2020 г. между [фирма] и М. Г. и отразените в същата твърдения, че между лицата действително е възникнало трудово правоотношение, то същото е обективизирано в надлежно подписан от двете страни трудов договор със съдържание, идентично с това на представения при проверката проект. Следователно е налице сключен в писмена форма трудов договор и изискването на чл. 62, ал. 1 КТ е спазено.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 2 КТ отношенията по предоставяне на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. С разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ законодателят въвежда задължително изискване трудовият договор да се сключва в писмена форма. Законите разпоредби, регламентиращи сключването на трудов договор са императивни, като тяхното нарушаване води до застрашаване на обществените отношения, свързани с предоставяне на работна сила от работника и на правата, които той разполага като страна в едно трудово правоотношение. Съгласно чл. 414, ал. 3 КТ работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или ал. 3 и чл. 63, ал. 1 или ал. 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева, а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лева, за всяко отделно нарушение.

Настоящият съдебен състав намира, че от събраните в хода на производството доказателства не се установява по категоричен начин наличието на трудово правоотношение. Съществените елементи от съдържанието на трудовия договор са посочени в чл. 66 КТ. В случая, не са налице основните елементи на трудовото правоотношение, както и присъщата зависимост на работник от работодател, което да се установява от документите, приложени към делото. Наказващият орган се е позовал на представения проект на договор и подадено уведомление до ТД на НАП, но тези документи, съставени едностранно от работодателя, не показват, че в действителност трудово правоотношение е възникнало и че приложение трябва да намери разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ. По преписката липсват данни лицето Г. да е престирило труд в полза на наказаното дружество, липсват данни за изплащане и начисляване на трудово възнаграждение, за плащане на осигуровки и прочие. Липсват и доказателства посоченото физическо лице да е заварено изобщо да полага труд в полза на [фирма] в качеството му на работодател. Както и СРС е сключил, изводът за извършено на 03.02.2020 г. нарушение на правилата за сключване на трудов договор почива на предположение, а не на установени данни за фактическо изпълнение на такъв, поради което сключението се явява необосновано. Недоказано остава фактическото основание на отговорността на ответника по касация.

Съобразно гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на делото направената претенция на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20127110 от 30.05.2021 г., постановено по НАХД № 857 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131 – ви състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: